

Апанасенко Йосип Родіонович

АПАНАСЕНКО Йосип Родіонович рішенням Радянського уряду похований у м. Ставрополі на горі, яка височить над містом. У цьому ж місті споруджено пам'ятник в ознаменування його заслуг в роки громадянської війни. Ще один пам'ятник йому споруджений у м. Белгороді за подвиги, здійснені ним у роки Великої Вітчизняної війни. Один з районів Ставропольського краю названо його іменем. Село Митрофанівка, де він народився, перейменовано у село Апанасенко.

Й. Р. Апанасенко нагороджений орденом Леніна, трьома орденами Червоного Прапора, численними медалями.

Ще при його житті старі партизани співали пісню:

Не густые тучи в осень

Над долинами легли —

Апанасенко Иосиф

Вывел конные полки.

Вспомним грохоты и грозы,

Как в атаку нас водил

Апанасенко Иосиф,

Наш отважный командир.

Пам'ять про мужнього сина радянського народу гідно увічнена. Його життя — приклад самовідданої любові до Радянської Вітчизни: Й. Апанасенко віддав усього себе боротьбі за торжество ідей Леніна, за справу Комуністичної партії.

Повернувшись у 1918 році у своє рідне село з Південно-Західного фронту, Йосип організував з таких, як і він, колишніх батраків, селян-бідняків, партизанський загін, який нещадно громив ворогів революції. Односельці обрали його воєнним комісаром і головою Ради села. Потім Апанасенко встановлює зв'язки з партизанським загінном під командуванням К. Є. Ворошилова, з ним координує бойові дії. Загін швидко виріс у партизанську дивізію, яка під командуванням Йосипа Апанасенка нещадно громить білогвардійських генералів Смирнова та Зайцева.

Недарма один із генералів-біло-

3(15). 04.1890 — 5.08.1943

Народився в с. Митрофанівці (нині — с. Апанасенко Ставропольського краю). Член Комуністичної партії з 1918 року.

З 5-го серпня 1920 року — начальник 7-ої кавалерійської дивізії Першої Кінної армії, яка визволяла Ровенщину від ворогів Радянської влади.

Похований у м. Ставрополі.

гвардійців у цей час писав: «Цей мужик розумніший за нас, старих, і його слід боятися».

І дійсно, мужньо воював Апанасенко. Його героїзм було відзначено ще в 1918 році своєрідною оригінальною нагородою — червоною стрічкою з написом: «Борцю за комунізм Й. Р. Апанасенку від населення і 14-го кавполку» (бо державних нагород ще не було).

Його друга робітничо-селянська Ставропольська дивізія була грозою для білогвардійців. У травні 1919 року вона з'єдналась з дивізією, якою командував С. М. Будьонний. Після переформування частин Й. Р. Апанасенко стає командиром другої бригади 6-ої кавалерійської дивізії Першої Кінної армії.

Влітку 1920 року бригада Апанасенка у складі Першої Кінної бере участь у визволенні цілого ряду населених пунктів лівобережжя Корецького, Гоцацького, Ровенського районів, міста Ровно.

А 5-го серпня 1920 року, тобто в час перебування на Ровенщині, Апанасенко став начальником 6-ої кавалерійської дивізії.

Саме до цього часу відноситься цілий ряд документів, і серед них ось цей:

«Мною дано наказ полкам дивізії, ні хвилини не зупиняючись, переправитися через р. Липівку (мабуть, Слобівку — ред.) в районі села Сестрятин. Розбити і переслідувати за-

лишки противника в напрямку Хотина, містечка Берестечка з метою відрізати переправи на річці Стир.

Я буду рухатись в напрямку Сестрятин — Ситенка. Штадив і 2-а бригада розмістяться в селі Хотин, 3-я — в с. Коріно (очевидно, Коритне — ред.).

Першій бригаді тов. Книги наказую, що б то не було досягнути Послугова (очевидно — Теслугова — ред.).

Начдив Апанасенко».

І наказ цей було виконано, як виконувались інші накази Й. Апанасенка. Адже бійці, якими командував він, мужньо, не шкодуючи свого життя, вели бої проти білополяків, брали приклад зі свого командира, який був завжди там, де найважче. Апанасенко потім писав: «Цілі полки поляків здавались у полон. Частини польської армії, загубивши свої оперативні і близькі тили, ставали безпомічними.

Нам неодноразово доводилося бути свідками того, як польські солдати, здаючись у полон, піднімали руки і співали «Інтернаціонал». Так чинили і старі, і молоді солдати польської армії в боях з переможними кіннотниками Першої Кінної армії».

... Після громадянської війни Апанасенко закінчив Військову академію ім. М. В. Фрунзе, був призначений командиром-комісаром 4-го кавалерійського корпусу Середньоазійського військового округу. Згодом він зайняв посаду заступника командуючого військами Білоруського військового округу, потім став його командуючим.

Після віроломного нападу фашистів на нашу країну Апанасенко направлений на фронт. Ця заява була задоволена. Його було призначено заступником командуючого Воронежським фронтом. Генерал армії Апанасенко керував боями на Белгородському напрямку. В одному з боїв він був смертельно поранений.

Прапор перемоги. — 1987. — 25 червня.